Олеся Чепелюк

o.d.chepelyuk@gmail.com

ЧАРІВНЕ ГОРИЩЕ

Дійові особи:
Ліна – дівчинка 12 років
Мотлох – чудовисько, страшний, але добрий
Класна Шапочка – дівчина в образі Червоної Шапочки у напівнедошитому вбранні
Мериґа – зла фея, підступна, здатна зачаровувати своїм співом
Ледар 18-й – король Країни Ледарів, повільний, вдавано
Дармоїд – сторож Ледаря, тупенький і розхлябаний
Чистоплюй – писар Ледаря, поважний, повільний
Брехунець – прудкий, облесний, «хамелеон»
Бабуся Ліни – добра, весела
Павук-1, Павук-2 – підлеглі Мериги, проте не злі, а позитивні, часом кумедні і незграбні
Квітка 1, Квітка 2 – помічники Брехунця, вдають добрих, проте насправді підступні
Панда – позитивний персонаж, мешканець країни Недороблених справ

ПРОЛОГ

Вступ – голос за кадром, розсуваються завіси, у повній темряві через увесь зал блимають світлові ліхтарики

Життя – це боротьба добра і зла. А поле битви – душа людини. І тільки від нас залежить, хто виграє, а хто зазнає поразки у цій нелегкій боротьбі.

ТАНЕЦЬ боротьби добра і зла

АКТ 1

Після танцю затемнення на сцені. Чути діалог Бабусі із внучкою Ліною здалеку

БАБУСЯ: Добрий ранок!.. А де тут моя іменинниця?!

ЛІНА (ліниво, спросоння): Добрий ранок…

БАБУСЯ: Вітаю з днем народження, Ліночко. Бажаю здійснення всіх мрій!

ЛІНА: Дякую, бабусю!

БАБУСЯ: А хто тут у нас такий ще в піжамі ходить? Ану швиденько переодягайся і поприбирай у кімнаті. Вже скоро гості прийдуть

ЛІНА: Ну хоч у свій день народження можна трохи розслабитися?

БАБУСЯ: Тобі вже 12. Тому маєш бути більш відповідальною і не лінивою.

ЛІНА: Ага, так і загадаю бажання, коли свічки дутиму

БАБУСЯ*(сміється):* От жартівниця! До речі, не забудь знести свічки на торт з горища

ЛІНА: З горища?

БАБУСЯ: Так. О 12 прийдуть гості, тому не барися. Я пішла! *(звук дверей)*

ЛІНА: Та добре-добре… Бувай! *(відкидає дверці люка, вилізає з оркестрової ями на сцену – горище)* І хто оце придумав працювати у свій день народження?! Так і хочеться хоча б сьогодні віддати волю почуттям, нічого не робити, а гостям сказати, щоби подарунки Новою поштою надіслали *(сміється)* Якби ж то… *(вилізає)*

І чому на горищах завжди так темно і моторошно?.. Спробую пораду бабусі: коли мені страшно, потрібно почати голосно співати. *(голосно співає)*

День народження у тебе – не сумуй, а веселись,
День народження у тебе – ти всім друзям посміхнись…

Освітлює фонарем на телефоні сцену, шукає вмикач

ЛІНА: Десь тут має бути вмикач *(вмикає світло)* О! А зі світлом не так вже й страшно. Классс! Страх подолала! В день народження мрії здійснюються! От якби від поганих звичок можна було так легко позбутися! Я б тоді загадала… Я б загадала… *(за мотузок смикають через всю сцену уявну мишку, Ліна лякається і вистрибує на тумбочку)* А-а-а! Так, це ж миша, мишка, звичайна малесенька мишка… А я велика, тому не маю боятися якогось-там… пуцьвірінка. Все, я не боюсь! *(обережно злізає)* Треба знайти швидше свічки і повертатися *(риється в коробках)* Так, подивимось… може, тут?*(знаходить ляльку з напів недошитим пальтом)*

О, лялька! Вибач, ти вже не в тренді! (*відкладає її, риється в коробці далі, знаходить музичну скриньку, відчиняє, а там танцює балерина)* Та це ж моя музична скринька! Її подарувала мені матуся на день народження, коли я була зовсім маленькою.

Пам’ятаю, як я тихенько, поки ніхто не бачить, брала бабусину підкрохмалену скатертину *(бере якусь тканину і зав’язує на поясі),* зав’язувала на талії і уявляла, що я стою на сцені великого оперного театру *(робить кілька*

танцювальних па... задкує.. стає на якусь річ, вона завалює іншу – та іншу… ефект доміно)

МОТЛОХ: Обережніше не можна!

ЛІНА: Та я випадково… А хто це тут у нас говорить? *(зі страхом дивиться в зал)*

МОТЛОХ: Хто-хто? Кінь в пальто!

ЛІНА*(налякано):* Ооооой! Кінь?

МОТЛОХ: То приказка така… А я Мотлох

Вона підходить до Мотлоха

ЛІНА: Мотлох? *(сміється)* Мотлох… Та тут все в мотлоху… Пхе, аж бридко! Не прибиралося, певно, років зі сто
МОТЛОХ: Усі двісті!

ЛІНА: Хто це сказав? *(в зал)* Хто там не вмивався 200 років, ану зізнавайтеся!

МОТЛОХ: Це я!

ЛІНА: Хто я? Де?

МОТЛОХ: Та обернись вже нарешті…

ЛІНА*(помітила Мотлоха, відстрибує від нього, прикриваючись коробкою):* А-а-а! Не підходь!…

МОТЛОХ: Ну от, а казала, що нічого не боїшся!

ЛІНА: Я? Боюся? Ніii. Та я взагалі нічого не боюся! Хто ти такий?

МОТЛОХ: Раніше я був красивим дорогим пальтом… А тепер за мене взагалі забули, навіть і на це не годжуся… тільки для молі пожИва…

Ліна підійшла до нього, поплескала по рукаву, з якого полетіла пилюка

ЛІНА*(закашлялась):* Феее, точно років двісті

МОТЛОХ: От якби мене хтось підлатав та помив, я б згодився ще, може… а то стою тут…

ЛІНА: …мов прив’язаний

МОТЛОХ: а я і є прив’язаний!

ЛІНА: Але чому?

МОТЛОХ: Твоя бабця боялася, щоби я не впав, тому підв’язала мене до перекладини.

ЛІНА: І тобі так зручно?

МОТЛОХ: А ти постій так років зі 100, то взнаєш!

ЛІНА: Як 100? То скільки тоді моїй бабусі років?

МОТЛОХ: Може, спочатку розв’яжеш?

ЛІНА: А так! Звісно! (розв’язує)

МОТЛОХ: Розумієш, та на нашому горищі все не так як у вас там… *(злізає зі скрипом з тумбочки)*

ЛІНА(оглянула поглядом): А ти не такий вже і страшний

МОТЛОХ: Дякую! Ти теж нічого!

ЛІНА(ніяково): То як ти кажеш у вас там? Там у вас? (бере коробку і йде на авансцену)

МОТЛОХ: А-а-а-! Отож! *(підходить рвучко до неї)* Он глянь на старий годинник *(виймає з кишені годинник),* тут ваша хвилина дорівнює одній нашій годині

ЛІНА(роздивляється годинник): Ти хочеш сказати, що тут за 24 хвилини проходить доба?

МОТЛОХ: Бачу, з математикою у тебе все гаразд

ЛІНА: Та коли-як… Якщо дуже потрібно, то зразу системник вмикається

МОТЛОХ: Системник?

ЛІНА: Ну, комп’ютер! Е, не парся!

МОТЛОХ: Не парся?

ЛІНА: То в нас так говорять… Означає, не пе-ре-йма-йся… *(весело)* Думаю, такі речі, як ґаджет, селфі, інстаграм, твітер, блогер тобі точно не знайомі

МОТЛОХ: А нащо мені це знати? Нам, мешканцям горища, перепадає тільки те, що вам, людям, вже не потрібне чи вийшло із моди… *(оглядається в боки)* Он, вгадай, що це? *(йде вбік до друкарської машинки, знімає з неї полотно)*

ЛІНА: схоже на клавіатуру…

МОТЛОХ: Це друкарська машинка

ЛІНА: Ого! Зараз я спробую щось написати

МОТЛОХ: Давай!

Ліна (пише) ту-у-т бу-ла Лі-на-а! Классс!

МОТЛОХ: А якщо ваші ці стограми чи світер з блохерами до нас не дісталися, то, певно, все ще популярні там у вас.

ЛІНА: (йде до нього) Який ще світер? Які блохи *(сміється)*? Ну ти й кумедний!

МОТЛОХ(підходить дуже близько до Ліни): Ти так вважаєш?

ЛІНА(відсторонилась від нього): Що?

МОТЛОХ: Що я кумедний? (веселиться) Це означає, що мені вдалося тебе розвеселити, і я приніс тобі радість. Це ж так чудово!

ЛІНА*(сміється, бере від Мотлоха капелюха, очищує від павутиння):* Ех, жаль, що ти не існуєш у нашому житті. Ми могли б потоваришувати

МОТЛОХ*(радісно):* Потоваришувати?! *(зміна настрою, сумно, фонограма сумної мелодії)* У мене ніколи не було друзів! Я завжди всім здаюся огидним. Найсправжнісінький мотлох. Коли був потрібним, мене леліяли і доглядали, а потім закинули на горище як ганчірку. А ні! *(іронічно)* Була в мене поважна місія – навесні я відлякував горобців. Робили з мене опудало. Правда, хлопчаки часто каміння жбурляли, кривлялися… *(з жалем)* Хоча насправді у мене є душа, я теж вмію ображатися, переживати, радіти і сумувати.

ЛІНА: Не могла й подумати, що речі мають душу...

МОТЛОХ: Ніхто ніколи ось так зі мною не розмовляв. А я знаєш скільки всього хотів розповісти… всього життя не вистачить!

ЛІНА: Як я тебе розумію… я іноді навіть серед людей теж відчуваю себе мотлохом… Здається, що я нікому не потрібна, ніхто мене не розуміє, не помічає…

МОТЛОХ: І що ти робиш?

ЛІНА: А що мені ще залишається? (відходить в бік, присідає) Сідаю в куточок і плачу.

МОТЛОХ(підходить до Ліни, присідає поруч): Плачеш? Це як?

ЛІНА: Ти ніколи не чув, як плачуть?

МОТЛОХ: Ні?

ЛІНА: Нууу, якщо щось, сам попросив: (голосно реве) «е-е-е-е»

МОТЛОХ: О-оой! Не треба, бо ще горище не витримає…

ЛІНА(сміється): Я ж попереджала

МОТЛОХ: Дивні у вас звички… І що, після оцього (кривляючись) «е-е-е» стає легше?

ЛІНА: Ні. Доводиться брати себе в руки і самій себе веселити.

МОТЛОХ: Це як?

ЛІНА: А ось так. Беремо телефонЧИК

МОТЛОХ: ТелефонЧИК? (весело)А знаю, тут у нас десь був *(знаходить старий телефон)*

ЛІНА: І це що ще за кам'яний вік? Ось – мобільний *(виймає телефон)!* Вмикаємо музиЧКУ

МОТЛОХ: МузиЧКУ?

ЛІНА: Ага! І поїхали! *(вмикає веселу музику і починає витанцьовувати)* Давай зі мною, Мотику!

МОТЛОХ: Ні-ні, такі бугі-бугі не для мене

ЛІНА: А ти легенько, щоби настрій підхопити.

МОТЛОХ: боюсь, що розсиплюся

ЛІНА: А ти не дуже собою кидай,

МОТЛОХ: Ну добре, спробую…

ТАНЕЦЬ ЛІНИ і МОТЛОХА

Час від часу з різних куточків кулів визирають павуки

МОТЛОХ: Як це чудово, веселитися!

ЛІНА: Таааак! Вдвох ще крутіше! Ти справжній король танцполу! Ти би всіх порвав у нас на диско.

МОТЛОХ: Ага, якщо б сам не порвався першим *(сміються)*

Зміна атмосфери, світла, музики на небезпеку. Мотлох і Ліна вибігли на авансцену, присіли і прислухаються, говорять пошепки

ЛІНА: Що це? Мені страшно!

МОТЛОХ: Це Ме-ри-ґа!

ЛІНА: Хто? Яка ще Ме-ри-ґа?

МОТЛОХ: Злий дух чарівного горища. Вона не любить сміх, веселощі, а також чистоту і порядок *(дивляться синхронно у різні боки)* Певно, це її шпигуни-павуки доповіли про нас.

ЛІНА: То виходить ми самі її накликаємо, коли не прибираємо довгий час і закидаємо все непотрібними речами?

МОТЛОХ: Так!

ЛІНА: Ну тоді я легко з нею впораюся. Потрібно тільки взяти ганчірку, воду і «Містер Мускул».

МОТЛОХ: Не так все просто! Ховаймося!

ЛІНА: Куди?

МОТЛОХ: Тут є портал

ЛІНА: Портал? Як у казці… А там безпечно?

МОТЛОХ: Не бійся! Пересидимо і повернЕмося!

ЛІНА: Я тобі що якась боягузка!?

МОТЛОХ: Ну вибач.. звісно ні. Давай залізай!

ЛІНА: Куди?

МОТЛОХ: Куди-куди? В дзеркало!

ЛІНА: Дзеркало я люблю *(застрибують)*

АКТ 2

Блимання, містична музика, свист. З'являється Мерига

МЕРИГА: Так, що тут коїться? Хто посмів увірватися в мої володіння і порушити мої устрої? Га? Може, це хтось із вас? *(дивиться в зал)* Гей, мої вірні павуки, ану добряче пообплітайте тут все, щоби було, як завжди *(дивиться, що Мотлоха нема).* Тааак, а куди зникло це пальто недогризене?

ПАВУК1: Може, міль з’їла?

ПАВУК2: Та вона б вдавилася таким шматком*(сміються)*

ОБИДВА. Ги-ги-ги!

Павуки бігають і обплітають все довкола, обплели випадково Меригу

МЕРИГА: Та що ви робите, йолопи!?

ПАВУК1 *(йде в інший бік, обплутує себе і іншого павука):* Вибачте, ваша зловисокосте!

ПАВУК2: Ми трохи заплутались, ваша темносте!

МЕРИГА: І чого мені весь час служать якісь недоумки?

ПАВУК1: Та ми не якісь?

ПАВУК2: Ми найспрАвніші!

ПАВУК1: Ми найкращі! Таких ще треба пошукати!

МЕРИГА: Та вас і шукати не треба – самі на голову впадете!

Павуки сміються. Ги-ги-ги

МЕРИГА: Досить! Чути вже не можу ваше ги-ги-ги

ПАВУК1: Не мериґуйтеся, пані Мериґо!

ПАВУК2: Злість псує вроду…

МЕРИГА: А я й так найвродливіша. Злість додає мені гостроти і пихИ! А це подобається чоловікам! *(стає перед дзеркалом, бачить, що воно відчинене)* Ага! Ось куди вони подівалися!

ПАВУК2: Куди? Ваше злонравіє!

ПАВУК1: Хто? Ваше злоподобіє!

МЕРИГА: Хто-хто! Мотлох із тою дівицею, що зібралась тут порядки робити! За ними, хай їм грець!

ПАВУК1: Куди?

ПАВУК2: Туди?

ПАВУК1: Сюди?

ПАВУК2: Коли?

ПАВУК1: Куди?

МЕРИГА: Ооооой, тисячу громів вам у пельку… ТУДИИИИ!

Павуки намагаються залізти, збиваються весь час. Мериґа обережно пролізає, а за нею Павуки (кожного разу, як хтось пролізає в дзеркало, характерний звук і блимання) Затемнення на сцені

АКТ 3

<u>Країна недороблених справ</u>

Прожектор на боковий правий прохід. Мотлох з Ліною йдуть по проходу в залі.

Зміна декорацій на сцені на епізод Країни Недороблених Справ

ЛІНА: Тут так темно. Де ми, Мотику? Мені страшно…

МОТЛОХ: Не бійся! Я тебе захищу! Що ти там казала треба робити, коли страшно?

ЛІНА: Співати голосно якусь пісеньку чи то віршика розказувати

МОТЛОХ: Ну пісеньку краще не треба…

ЛІНА: Чому це?

МОТЛОХ: Зате ти класно танцюєш!

ЛІНА(невдоволено): Тааак!

МОТЛОХ: А знаєш що – давай віршика!

ЛІНА: Зачекай, ти хочеш сказати, що я жахливо співаю?

МОТЛОХ: Та ні, Ліночко… Справа в тому, що я дуже боюся пісні…

ЛІНА*(іронічно):* Боїшся пісні? Тупішого нічого ще не чула… Така собі відмазка…

МОТЛОХ: Та я серйозно!

ЛІНА: Як можна боятися пісні? Це що зброя якась… чи, може, закляття?

МОТЛОХ: Так…саме так і є

ЛІНА: Що?

МОТЛОХ: Ти ж не знаєш… Уяви собі, що зла фея чарівного горища своїм співом здатна будь-кого заколисати

ЛІНА*(з усмішкою)*: Моєму дідусеві треба таку фею, бо в нього часто безсоння

МОТЛОХ: Ти думаєш, що це жарти?

ЛІНА: Ніііі, звісно ні *(удавано серйозно).* Уявляю, який у цієї Мериґи жахливий голос!

МОТЛОХ: Та зовсім навпаки! Розумієш?

ЛІНА: Ага! Розумію, що нічого не розумію…

МОТЛОХ: У тому й біда: у неї настільки чудовий голос, що одразу бере у полон всіх, хто його чує…

ЛІНА: я ж всю дорогу тобі співала і нічого

МОТЛОХ: Та ти можеш співати, (вбік) твій голос нам не загрожує…

ЛІНА*(ображено)*: Хочеш мене образити? А я в садочку між іншим найголосніше за всіх дітей в групі разом взятих співала. Хочете послухати як? Відкрийте вуха, рот і слухайте

МОТЛОХ*(з усмішкою):* А рот навіщо?

ЛІНА: А щоби барабанні перетинки не полопали *(залізає на бортик оркестрової ями)*

МОТЛОХ *(натягує шапку на вуха ще більше, роззявляє рота)* Давай! Я готовий!

ЛІНА: Хто знає, підспівуйте зі мною! *(починає співати дитячу пісеньку):*

Черепаха-аха-аха,

У траві сиділа-іла,

Черепаха-аха свої лапки мила, мила.

Крокодили-или-или,

Пропливали-али-али,

Черепаху-аху налякали-али-али!

(вибігає Панда зі словами «Рятуйтеее», за яким женеться Класна Шапочка з голкою і вухом Панди в руках)

**********КЛАСНА ШАПОЧКА**********

КЛАСНА ШАПОЧКА. Та зачекай ти, сніжне горе на мою голову!

ЛІНА: Що там таке?

МОТЛОХ: Від кого? Від кого рятувати?

КЛАСНА ШАПОЧКА: Від мене… я ж тільки хотіла пришити йому вухо, а він думає, що я його цією голкою заколю.

ЛІНА: А ти хто? І куди ми потрапили?

КЛАСНА ШАПОЧКА: Ви в Країні Недороблених Справ.

МОТЛОХ і ЛІНА: Недороблених справ?

КЛАСНА ШАПОЧКА: Сюди потрапляють речі, які хтось колись недоробив.

ЛІНА: О, та тут, напевно, і моїх речей чимало *(сміється)*

КЛАСНА ШАПОЧКА*(ображено):* І зовсім не смішно. От вам би хотілось жити без однієї руки чи без носа, або шкутильгати на криву ногу чи дивитися на одне око, або мерзнути взимку через те, що кравчиня не дошила вам пальто. От подивіться? (обертається, вдягнута у півпальто)

ЛІНА: Жах!

МОТЛОХ: Можу тобі своє запропонувати, правда воно трохи стареньке… ну і вітер місцями провіває…

КЛАСНА ШАПОЧКА: Ні-ні

ЛІНА: Вибач… Я б ніколи не подумала… А як ми можемо допомогти?

КЛАСНА ШАПОЧКА: Навіть не знаю… Треба змусити людей дороблятисправи до кінця, отоді наша країна стане красивою і могутньою!

МОТЛОХ: Ну це щось із фантастики!

ЛІНА: Але ж чому? Якщо кожен почне із себе і покаже приклад іншим, то можна ж багато чого доброго зробити. Правда ж?!

МОТЛОХ: Ну, напевно…

ЛІНА: От я, наприклад, від завтра точно почну дороблятисправи до кінця… Але ні, завтра ж вихідний. А давайте з понеділка. Так! З понеділка найкраще починати важливі справи

КЛАСНА ШАПОЧКА: Але сьогодні середа… для чого аж так далеко відкладати? Знаєш, скільки ще за четвер-п’ятниця-субота-неділя назбирається.

ЛІНА: Сьогодні ж у мене день народження, напередодні й опісля – теж вихідні…

КЛАСНА ШАПОЧКА: А п’ятниця?

ЛІНА: Що змінить один день? Перенесемо вихідний з відпрацюванням на суботу… От в нашій країні завжди так роблять – і нічого! Якось живемо…

МОТЛОХ: Живемо якось…

ЛІНА: Ну то довга історія, вам, недоробле… *(пауза, виправляє себе)* тобто тим, хто живе у країні недороблених справ, важко це все зрозуміти…

МОТЛОХ: Зрозуміло, що нічого не зрозуміло… Я пропоную краще допомогти цій напівчервоній леді…

КЛАСНА ШАПОЧКА: Класна Шапочка!

МОТЛОХ*(ніяковіє, думає, що то йому комплімент)* Дякую… Та трохи дірява вже…горобці, зарази, поклювали

КЛАСНА ШАПОЧКА: Та ні! Мене звуть Класна Шапочка!

МОТЛОХ: Аааaа!

ЛІНА: Прикольненько!

МОТЛОХ: А чому так?

КЛАСНА ШАПОЧКА: Бачите, я мала грати виставу «Червона Шапочка», але недовезли червону тканину, тому пальто не дошили… далі бабуся взялася мені в’язати шапочку і недов’язала, бо закінчилась нитка. І я називаю цю недороблену шапку класною, щоб хоч якось саму себе втішити.

ЛІНА: Друзі, а давайте й справді візьмЕмо і доробимо все до кінця!

МОТЛОХ: Ти ж сама казала, що з понеділка

ЛІНА: А навіщо відкладати на понеділок…

МОТЛОХ: …те, що можна відкласти на вівторок

ЛІНА: Мотику, зараз як візьму велику голку, та як зашию тобі рота

МОТЛОХ: Налякала ведмедя медом, а кота сметаною

Всі троє кружляють весело сміючись

КЛАСНА ШАПОЧКА: ви такі класні! Це так чудово, коли є друзі, які і розвеселять, і прийдУть тобі на допомогу!

ЛІНА: Це страх перед невдачею змушує нас опускати руки і недоробляти справи.

МОТЛОХ: Саме так! Тому потрібно вірити у себе і йти до кінця

КЛАСНА ШАПОЧКА: А мені допомагає, коли хтось із друзів чи з дорослих підбадьорює мене і каже, що я все-все зможу. Тоді я починаю сама у себе вірити *(Ліна дошила шапочку і дає їй)* Це чудово!

ЛІНА: Гайда працювати, в нас купа роботи!

КЛАСНА ШАПОЧКА: Доробимо справи ще сьогодні, щоби почати день з чистого аркуша! *Починається музика-танець, в якому всі беруться за роботу, Класна Шапочка пришиває Панді вухо, кравчиня з художницею-модельєркою дошивають пальто Класній Шапочці*

ПІСНЯ КЛАСНОЇ ШАПОЧКИ

О-о-о-о-о (4р.)
1. Як прикро коли час витрачаємо,
А на потрібне його нема.
Речі свої ми недоробляємо,
Марно зусилля йдуть дарма.

Страх подолай, лінь жени і дава-ай,
Ти зможеш все тільки вір – вперед рушай!

ПРИСПІВ:
Ти зможеш все, ти тільки вір
Рук не покладай, ніс не опускай.
Знайди в собі міць всі перешкоди здолать,
Бути сміливим йти до кінця

Вперед рушай – давай-давай!
Рук не покладай, ніс не опускай.
Знайди в собі міць всі перешкоди здолать,
Бути сміливим йти до кінця!

О,о,о,о,о, ти зможеш все (4р.)

2. День свій почни з чистого аркуша

Все необхідне не відкладай
Справи зроби і до мети рушай
В тонусі будь, лінь подолай.

ПРИСПІВ:
Ти зможеш все, ти тільки вір…

Життя - це мить, тому дій, не дрімай
Справи зроби час дарма не витрачай

О,о,о,о,о, йди до кінця (4р.)

ПАНДА: І як це чудово – завершувати розпочаті справи!

ЛІНА: От в мене вдома їх стіііільки залишИлося, що я боюсь, як би вони всі тут швидше не опиИилися, ніж я повернУся.

МОТЛОХ: А до речі, скільки ти вже тут?

ЛІНА: Аж пів доби! *(виймає годинник)*

КЛАСНА ШАПОЧКА: Ого! Пів доби!

МОТЛОХ: Та насправді лише 12 хвилин, а вже встигла стільки всього зробити.

ЛІНА: І головне – зрозуміти! Неймовірно! Наскільки неефективно ми проживаємо життя, витрачаючи час на дрібниці!

МОТЛОХ: Так!

Налітає Мерига з лівого проходу, переполох, блимання, звук, мелодія… На сцені всі персонажі бігають в паніці

МЕРИГА: (у залі) Ха-ха-ха! Думали, втечете від мене?

ЛІНА: Рятуймося!

МЕРИГА: Ніхто не сміє порушувати доробляти справи! Всюди має панувати повний хаос!

ЛІНА: Всі в портал! *(застрибує перша)*

Ліна застрибує у дзеркало, за нею біжить Панда, який застрягає там

МОТЛОХ: Що робити? Панда застряг у порталі!

ПАНДА: Аааа, рятуйтеееє! Виииитягніть менееее хтооооось! Або засуууууньте кудиииись!

КЛАСНА ШАПОЧКА: Я ж казала – менше чапкати треба було! Тепер загородив нам вихід! Як врятуватись від Мериги?

МОТЛОХ: Давай будемо тягнути!

КЛАСНА ШАПОЧКА: Як у казці про Ріпку?

МОТЛОХ: Так! Давай, тягни-и-и!

КЛАСНА ШАПОЧКА: Спочатку тягнув дідо, тому давай ти перший

МОТЛОХ: Ну добре… бабо

Починають ланцюжком тягнути, забігають Павук1 і Павук2, за ними Мерига, бачить, що на неї ніхто не звертає уваги, стає позаду черги, постукала заднього по спині, той каже:

КЛАСНА ШАПОЧКА*(до Мериги):* Чого стоїш? Допомагай тягнути!

МЕРИГА*(озирнулася на павуків і нагримала на них):* Чого стоїте? Допомагайте тягнути!

Всі тягнуть, міняються місцями, крайній Павук1 постояв осторонь, спостерігає і каже

ПАВУК1: Як там в казці було «прибігла Мишка і Ріпку витягнули»… (вдягає медичні рукавички) Мишки в нас нема, зате у кожного справжнього павука у господарстві знайдеться голка (виймає голку, проходить по авансцені, зупиняється) Дезинфекція! *(виймає антисептик, розпилює його на голку, далі проходить повз і коле Панду у задню частину)*

Панда підстрибує весь ланцюжок падає хто куди. Мерига перша спохопилася

МЕРИГА: А тепер послухайте мене уважно: Ніхто не сміє тут робити, кому що заманеться. Тут, на чарівному горищі, панують мої закони! І всі! Чуєте?! ВСІ повинні мені підкорятися. Ха-ха-ха! А зухвалим я покажу, хто тут головний!

МОТЛОХ: ой-йой-йой… зараз почнеться!..

КЛАСНА ШАПОЧКА: Що? (Мерига співає, на всіх діють чари) що поч-не-ться? *(на словах Мериги кожен з персонажів задкує хто куди, але коли вона починає співати, всі просто зупиняються мов зачаровані)*

МЕРИГА СПІВАЄ ВОКАЛІЗ

пластичний танок, в якому Мерига керує кожним із персонажів, мов маріонеткою, Павуки обплітають Панду, Кл.Шапочку і Мотлоха. Мерига ними керує, виводить їх зі сцени. Затемнення

АКТ 4

КРАЇНА ЛЕДАРІВ

Темрява. Тронна зала. На троні спить король Ледар, біля нього дрімає сторож Дармоїд. Звук далеко десь якісь голоси, хропіння, відлуння кроків. Ліна говорить у темряві.

ЛІНА: Ой, де це я? І що сталося з моїми друзями? Мотику, де ти? Чому мене покинув? *(починає сумно, далі ревучи)* Я не буду більше кепкувати з тебе обіцяю-обіцяю і рота не зашию, і навіть співати не буду… ой, як темно! Агов! Є хтось живий? *(світить у зал)* Агов! Є хтось, питаю? *(на сцені вмикається контурна підсвітка, хропіння посилюється)*

Ліна відсовує ширму. Від цього сторож припідняв шапку, наставив спис

ДАРМОЇД *(схопився):* Свій? Чужий? З добрим чи поганим наміром прийшов?

ЛІНА: Та я…

ЛЕДАР: Добре служиш, Дармоїде, правильно кажеш, стороже вірний...*(дає копійку)*

ЛІНА *(сміється тихо):* Дармоїд?

ДАРМОЇД: Радий служити, дорогий королю, найславніший Ледар 18й поважної династії Ледарів

ЛІНА: Ледарів? Оце так…

ЛЕДАР*(ліниво, протяжно):* Відповідай… поки я не заснув. Хто ти і звідки йдеш?

ЛІНА: Та я… Ліна…

ЛЕДАР: Ліна?! Тобто від слова «лінь»?

ЛІНА: Зовсім ні!

ЛЕДАР: Яке прекрасне ім’я! Чудово підходить для мешканців нашого королівства

Дармоїду дрімається, він бореться зі сном

ЛІНА: Я не з вашого королівства! Я завжди допомагаю батькам…

ЛЕДАР: Завжди???

ЛІНА: Ну майже… І я зовсім не лінива

ЛЕДАР: Зовсім-зовсім???

ЛІНА: Нуу… хіба трішечки… бувало лінувалася ліжко застелити чи уроки вчити, але то буває вкрай рідко

ЛЕДАР: Рідко???

ЛІНА *(намагається бути переконливою)* Таааак

ЛЕДАР: То ти, кажеш, не з нашого королівства? Тоді як ти сюди потрапила, адже у мене така сувора сторожа, що біля неї і муха не пролетить

В цей час чути хропіння сторожа

ЛЕДАР *(сердито пищить):* Дармоїїїїдеее!

Дармоїд спохопився. Фонограма мухи, всі втрьох водять одночасно очима, муха сідає ніби на Дармоїда, Ледар хлопає муху якимось підручним предметом, муха летить далі, Дармоїд важко дихає, Ліна заливається сміхом, Ледар розлючений

ЛЕДАР: Схопити її!

Дармоїд робить кілька лінивих рухів руками, щоби схопити муху, від чого ще більше дратує Ледаря

ЛЕДАР: Та не муху, а дівчисько!

ЛІНА: Але за що?

ЛЕДАР: За що??? За що? Зараз скажу за що… Де королівський писар? *(штурхає Дармоїда)*

ДАРМОЇД: Де королівський писар!?

ЛЕДАР: Писаря мені сюди!

ДАРМОЇД: Писаря сюди!

ЛЕДАР: Королівський пи-и-и-са-а-ар!

ДАРМОЇД: Королівський писар!

ЧИСТОПЛЮЙ: *(заходить поважно писар)* Я тут!

ДАРМОЇД: Чистоплюй – королівський писар!

Чистоплюй спльовує

ЛЕДАР: Записуй мій королівський указ

ЧИСТОПЛЮЙ *(намагається піддобритися, облесно):* Я дуже перепрошую, ваше високолоботрясіє, о найлінивіший із усіх ледарів і найледачіший із усіх трутнів…

ЛЕДАР *(перебиває):* Так…. так… ну годі, годі вже підлещуватись… Чистоплюй! *(спльовує кожен раз, коли його називають)* Де папір, чорнило і перо?

ЧИСТОПЛЮЙ: Ось! *(показує папір напівчорний на дерев'яній дощечці, перо зламане)*

ЛЕДАР: Що це?

ЧИСТОПЛЮЙ: Та тут така справа… перо зламалося, коли я писав ваш останній указ, а коли біг за гускою, щоби нове вищипнути, чорнило перевернув і папір зіпсував… тепер від горя нічого не можу вдіяти… доводиться… просто… лежати

ЛЕДАР: Просто лежати?

ЧИСТОПЛЮЙ: Щоби випадково знову щось не наробити

ЛЕДАР: О горе, на мою ледачу голову! Та вас треба виселити з Країни Ледарів у Країну Дурнів

ДАРМОЇД і ЧИСТОПЛЮЙ *(зацікавлено)* А що і така є?

ЛЕДАР: Поки існують ледарі та недоумки, будуть і такі країни *(бачить, що Ліна втікає)* Схопити її!

Ліна за той час намагається втекти, її впіймали

ЛІНА: Відпустіть!

ЛЕДАР: Ніхто не сміє сміятися над моєю ледарською величністю!

Хапають Ліну

З'являється з лівої куліси спочатку голова гуски, а потім її задня частина, Чистоплюй йде до неї, вищипує нове перо

ЛІНА: І як вам не соромно хизуватися своєю ледачістю… адже лінуючись ви виправдовуєте свою нікчемність.

ЛЕДАР: Дитино, що ти там розумієш… Ледарям легше живеться, краще спиться, ліпше жується *(показує жестом, Дармоїд дає тарілку з їжею)*

ЛІНА: А працьовитим все в житті вдається!

ЛЕДАР: А лінивим на тарілочці усе дається *(їсть)*

ЛІНА: А працювати хто буде?

ЛЕДАР: Хай роблять дУрні. Робота дурнів любить *(сміх)*

ЛІНА*(до себе):* Ой, тепер бачу, як це гидко бути ледачим! Невже і я така колись буваю? *(до них)* Відпустіть мене, я повинна повернутися додому у свою країну, там, де вас нема.

ДАРМОЇД: Не журись, наших людей повсюди повно.

ЧИСТОПЛЮЙ: От навіть тут, певен, є наших мешканців чимало.

ДАРМОЇД: Ану підніміть руки, хто тут родом з нашої країни Ледарів?

ЛІНА*:* Бачите, нема! Тут всі дуже розумні і працьовиті!

ДАРМОЇД: Он, глянь, є один!

ЧИСТОПЛЮЙ: Як ваше прізвище, шановний?

ЛІНА: Ану опустіть руки! Ви що хочете потрапити до країни Ледарів? І як не соромно?!

ЛЕДАР: Так, досить балачок! Чистоплюй! *(той спльовує)*

ЧИСТОПЛЮЙ: Я тут, ваше високолоботрясіє!

ЛЕДАР: Слухай і записуй мій королівський указ, поки я не заснув, бо вже так наробився за сьогодні *(позіхає, потім ланцюжком Дармоїд, далі Чистоплюй)*, що на сон хилить… Засудити це дурнувате дівчисько з прекрасним іменем Лінь…

ЛІНА: Ліна я!!!

ЛЕДАР: до ув’язнення на три дні, а далі – …

ДАРМОЇД: до страти?!

ЛІНА: Щооо? До страти?

ЛЕДАР: До страти!

ЧИСТОПЛЮЙ: Я дуже перепрошую… а «до стра-ти» пишемо через літеру «Те»?

ДАРМОЇД(кривляючись): Авжеж не через «Ке»!

ЧИСТОПЛЮЙ: Скра-ки?

ЛЕДАР: Виконувати наказ!

ДАРМОЇД *(тихо, королю):* Ваше лінопопіє, справа в тому…

ЛЕДАР: Що?

ДАРМОЇД: …у нашого ката… сокира заржавіла

ЛЕДАР: Як заржавіла? Від чого?

ДАРМОЇД: Від бездіяльності..

ЛЕДАР: Тоді – повісити!

ЛІНА: Ой, бідна моя голівонька… за що мені таке? Оце так подарунок до дня народження…

ЛЕДАР *(дражнить Ліну їжею. Дармоїд повертається):* Ну що вже?

ДАРМОЇД: … миші…

ЛЕДАР: Що миші?

ДАРМОЇД: мотузок погризли…

ЛЕДАР: Як погризли?

ДАРМОЇД: А ось так (клацає зубами)

ЛЕДАР: Так? (клацає зубами)

ДАРМОЇД: Угу!

ЛЕДАР*(встає, перечіпається через шлейф):* О горе! Що за люди? Що за країна?

РАЗОМ: Ледарів!

ЛЕДАР: Та знаю, знаю я… (нервово ходить) Що нам з дівчиськом робити?

ДАРМОЇД: Нам?

ЧИСТОПЛЮЙ: Робити?

ДАРМОЇД І ЧИСТОПЛЮЙ *(разом):* А ми /не звикли робити…

ЛЕДАР*(бере новий папір і дає писарю і повертається на місце):* Так! Чистоплюй!

ЧИСТОПЛЮЙ *(спльовує кожен раз, коли його називають):* Тут!

ЛЕДАР: Пиши *(сідає на трон, швидко диктує):* 1. За те, що порушила спокійний плин життя нашого королівства…

ЧИСТОПЛЮЙ: Повільніше, будь ласочка, я ж записую…

ЛЕДАР обвів поглядом Чистоплюя і сплюнув, далі сплюнув Дармоїд, потрапивши Ледарю на черевик. Поки Ледар не бачить, Дармоїд нахиляється непомітно і витирає рукавом його черевик, Ледар помічає, а Дармоїд робить вигляд, що він тут ні до чого

ЛЕДАР: 2. Що змусила мене, Ледаря 18го *(дивиться, що там Дармоїд робить)*… Ледаря 18-го, найледачішого з усієї династії Ледарів, переробити стільки роботи за день*(виходить на сльози)*, скільки ніхто з моїх предків за все життя не робив…

ДАРМОЇД *(плаче, висморкується у шлейф короля):* не робив…

ЧИСТОПЛЮЙ*(записує):* ніхто не робив…

ЛЕДАР: 3. Що посміялася над моєю лЕдарською величністю

ДАРМОЇД: Ай-йай-йай-йай-яй-яй-йай!

ЧИСТОПЛЮЙ: Ай-йай-йай-йай… *(записує)*

ЛЕДАР: 4. що незаслужено паплюжить **роботою** своє прекрасне ім’я Лінь

ДАРМОЇД: незаслужено… роботою…

ЛЕДАР: Записав?

ЧИСТОПЛЮЙ*(ставить крапку)* Лінь! *(перо впало)*

ЛІНА: Ліна я, взагалі-то!

ЛЕДАР: За це присуджую закрити цю дівицю у підвальній темниці

ЛІНА: Що?

ДАРМОЇД: У підвальній?

ЧИСТОПЛЮЙ: …Иці!

ДАРМОЇД(метушливо ходить): Так то треба пройти аж на той бік палацу, перейти у ліве крило, опуститися на три поверхи нижче, відчинити двері бокові від коридора, спуститися на п’ять сходинок вниз – там двері від темниць, потім ґрати від камери… *(Ледар бере від Чистоплюя пергамент, знімає павука зі стіни і б’є його замість печатки в нижній кут паперу, дає Чистоплюю; Дармоїд втрачає свідомість, випадає зв’язка ключів, Ліна її помітила, намагається взяти. Чистоплюй починає приводити Дармоїда до тямки пером, перо ламається, чути ґелґотання гуски… Чистоплюй побачив її, пішов за нею)…*

ЧИСТОПЛЮЙ(йде за гускою): Іди до таточка, моя пусічко… утю-утю-утю… *(вибігає)*

ЛЕДАР: Дармоїде! Виконуй наказ, а я трохи відпочину, наробився сьогодні як депутат перед виборами

Ледар вже вмостився спати

ЛІНА: Бідненький, скільки багато треба зробити… А знаєш що… не хочеться тебе зайвий раз турбувати, давай сюди зв’язку, я якось сама дорогу знайду…

ДАРМОЇД *(підозріло):* Е ніїі… як я можу тобі довіряти?

ЛІНА: Ну як знаєш! Ходімо проведеш мене на той бік палацу, потім перейдемо у ліве крило, опустимося на три поверхи нижче, відчинимо двері бокові від коридора, спустимося на п’ять сходинок вниз – там двері від темниць, потім …

ДАРМОЇД: та ти не загубишся точно!

ЛІНА *(зітхнула з полегшенням)* Ну звісно, у мене якщо шо, навігатор на мобілці є.

ДАРМОЇД: Ногатор?

ЛІНА: Так-так… ногатор!

ДАРМОЇД: В мене теж колись такий був… ногатор… мишеня таке… як почне бігати туди-сюди, сюди-туди… а я за ним теж так бігав-бігав, що ледве дорогу якось знаходив…

ЛІНА *(вже вивільнилась, підходить до Дармоїда, накидає на нього сітку):* Классс! Отака-от штука! Сто відсотків поведе, куди треба *(вбік)* і куди не треба теж.

ДАРМОЇД: Ага…

ЛІНА: Ну то бувай здоровий!

ДАРМОЇД: Ага! *(і стоїть на місці)*

ЛІНА: А щоби бути здоровим, потрібно багато спати, як он ваш король. Тому давай не відставай від нього… А я піду поки ув'язнюсь…

ДАРМОЇД: Тільки найбільший ключ не чіпай, він від вхідних воріт замку

ЛІНА: Ніі, та ти що! Добре, що попередив. А яким ключем треба себе замкнути у темниці?

ДАРМОЇД*(засинаючи):* А ось тим - золотистим, він один такий.

ЛІНА: Не бійся, не переплутаю.

ЛІНА: *(убік, відходячи)* Я б заспівала вам колискову… та, боюсь, від мого співу все королівство збіжиться*(сміється, втікає)*

АКТ 5

КРАЇНА БРЕХУНІВ

Театр тіней. Силуети Мериги і Брехунця за полотном. Текст за кадром. Підсвітка контурна

МЕРИГА: Ти не забув наш з тобою договір?

БРЕХУНЕЦЬ: Все пам'ятаю, ваше сердитолюбіє!

МЕРИГА: Ці недоумки – ледарі – ні на що не здатні! Не змогли якусь дівицю зловити. Не дарма кажуть, «від ліні до тупості один крок».

БРЕХУНЕЦЬ: Не те що ми, брехуни! Скільки людям казки не розповідай – все-одно вірять! Обдуриш – погніваються трохи, а ти їх обіцянками та цяцянками і так, і сяк – і знову вірять!

МЕРИГА: Ну-ну, подивимося на твої цяцянки… (рукостискання, Мерига виходить)

БРЕХУНЕЦЬ: Буде зроблено!

Полотно забирають

ПІСНЯ БРЕХУНЦЯ в стилі реп, Квіти підтанцьовують

В Країну Брехунів неважко потрапить,

Хто гарно обмане, той бонуси вхопить.
Брехня, немов іржа, що роз'їдає душу,
Вона мій рай, мій біль – тому брехати мушу.

Брехню посіяти мені розуму не треба,
Її у правду заховай – в цьому є потреба.
Підсовують брехню завжди, щоб ошукати нас,
По тєліку та в інтернеті дурять без прикрас.

Збреши хоч раз – немов бальзам… Яка солодка мить.
Та згодом в горлі та брехня як той корінь гірчить.
Запрошуєм тебе до нас – будеш серед панів,
Він нас немає вороття з країни Брехунів.

Брехунець пробігає до оркестрової ями, застрибує. Піднімає і примощує стовп із вказівниками: «Країна Брехунів», «Чарівне горище»

БРЕХУНЕЦЬ*(собі):* ходи-ходи, дівчино, ходи-ходи до нас, бачу вмієш ти обманювати, добре навчена брехати. Тобі дорога прямісінько до нашої країни. Ха-ха-ха! *(змінює вказівник з «Країна брехунів» на «Чарівне горище», Квіти прикрашаються красивими капелюхами-головками квітів)*

Позаду зали виходить Ліна і розпитує людей

ЛІНА: А ви часом не знаєте дорогу до Чарівного горища? Ага… Туди? Добре! *(перед сценою)* Ледве вирвалась, втомилась не на жарт. Котра це година? А якщо вже бабуся повернулася і прийшли гості, а мене нема? От лихо! *(виймає годинник, дивиться)* Жах! Минула ціла доба!? Але ж ні – всього-на-всього 24 хвилини! Так, треба терміново повертатися додому! Але куди мені йти? *(побачила)* О вказівник! *(читає)* «Країна брехунів» - о ні, дякую! Я ніколи-ніколи не обманюю *(грім, свист… злякано)* Ну може трохи… іноді… коли мені хочуть голову відрубати, а так ні… *(зміна настрою)* О! «Чарівне горище»! Нарешті! Мені сюди! *(заходить у бокову кулісу)*

На сцені стоять чарівні Квіти, які заманюють Ліну до себе

КВІТКА1: О, яка красива дівчинка!

КВІТКА2: А яке у неї золоте волосся!

КВІТКА: Я ще ніколи не бачила такої вроди!

ЛІНА: Дякую…звісно…*(ніяковіє)* Мені аж незручно…

КВІТКА1: Залишайся у нас, будеш найпрекраснішою квіткою у нашому королівському саду!

КВІТКА2: А ми всі будемо тобі служити і пилинки з тебе здувати!

ЛІНА: Це все так дивно якось… Нічого не робити, а мені всі будуть служити… Схоже на якийсь сон або… спланована провокацію

КВІТИ починають навколо неї танцювати, закривають собою Ліну, вона перевдягається у красиву сукню. Засвічуються боки ширм – театр тіней – за ширмами з'являються тіні Панди, Класної Шапочки і Мотлоха з вигуками «Ліна!, «Не вір їм», «Це все не насправді»…»

Ліна на якусь мить зачарована, заходить Брехунець у вбранні Принца.

ЛІНА: О, як у вас тут прекрасно! Просто як у казці про Попелюшку…

БРЕХУНЕЦЬ *(упадає біля неї)* О так, моя принцесо!

ЛІНА: Секундочку, а ви хто, пане гербарій?

БРЕХУНЕЦЬ: я….Я….Я… - ПРИНЦ! *(кладе собі на голову вінок – уявну корону)*

ЛІНА: Принц? *(сміється)*

ЛІНА: Ще скажіть, пане Будяк, що повинні одружитися зі мною*? (сміється)*

БРЕХУНЕЦЬ *(оговтується):* Так! Я зроблю тебе найщасливішою дівчиною на цьому чарівному го… тобто чарівному королівстві! І для того, щоби ти повірила у мої справжні почуття, я дарую тобі свій королівський подарунок *(дістає шкатулку, відкриває, там світиться щось)*

ЛІНА *(приголомшена):* О! це те, про що я весь час мріяла! Браслет «Пандорра»?

БРЕХУНЕЦЬ*(не зрозумів):* Що? А ну так!

ЛІНА: Справжній? Чи біжутерія?

БРЕХУНЕЦЬ: 925 проба

ЛІНА: Краса! Дякую…

БРЕХУНЕЦЬ: Ну то як?

(чути голос Бабусі: «Ліночко! Ти де?»)

ЛІНА: Ой, лишенько! Мене, певно, вже всі шукають, нервуються…

Зміна атмосфери, освітлення, музика набувають загрозливого звучання. Квіти з хороших перетворюються на злих, скидають шапочки, костюми і починають обплітати Ліну ліанами, Брехунець змінюється на злого

ЛІНА: що коїться? Де подівалися всі ці добрі і привітні мешканці?

БРЕХУНЕЦЬ: Ласкаво просимо у Країну Брехунів! Ха-ха-ха!

ЛІНА: Щооо?

КВІТКА1: Не довіряй своїм очам, вони часто бачать ілюзію

КВІТКА2: Не вір своїм вухам, вони часто чують лише компліменти

ЛІНА: Та кому взагалі можна вірити?

КВІТКА1(зав'язує ліаною одну руку): Людям подобається слухати брехню…

КВІТКА2(зав'язує ліаною іншу руку): Вона завжди солодша за правду…

ЛІНА: Відпустіть! Мені треба повернутися додому!

БРЕХУНЕЦЬ(зав'язує ліаною за талію): А від нас так просто не втечеш!

ЛІНА: Але що вам від мене потрібно?

БРЕХУНЕЦЬ: Бачиш, ти сама до нас прийшла

ЛІНА: Як сама?

БРЕХУНЕЦЬ: А так. У нашу країну потрапляє той, хто любить обманювати!

ЛІНА: обіцяю, що більше ніколи-ніколи не буду брехати, говоритиму тільки правду і нічого, крім правди!

БРЕХУНЕЦЬ: Ну припустімо! Але тоді ти повинна пройти іспит

ЛІНА: ЗНО?

БРЕХУНЕЦЬ: БреХНО!

ЛІНА: Я готова! Але швидше, прошу, швидше!

БРЕХУНЕЦЬ: Слухай завдання: тобі потрібно розшифрувати прислів'я-перевертні

ЛІНА*(собі, радісно):* А, тобто підібрати антоніми, ми таке з української робили *(йому)* Давай!

БРЕХУНЕЦЬ: Перше. Щастя переміщається купами

ЛІНА: Таааак… Антонім до слова Щастя – Біда, далі – переміщатися, ходити, не ходити… купами… по одному… О! Точно! Біда не ходить одна! *(ліана відривається)*

БРЕХУНЕЦЬ: Правильно. Тоді друге: Від сміливості вуха малі

ЛІНА: Та це на ізі! У страха очі великі! *(вдоволено, друга ліана розривається)*

БРЕХУНЕЦЬ *(сердито):* Ну зараз ми побачимо, як ти відгадаєш останнє: Нічого поганого, якщо погано починається

ЛІНА: Ой-йой… Щось важкувато наостанок… так як на контрольній…

Брехунець затягує Ліну в портал, ширми зсуваються

Нічого поганого, якщо погано починається…. Ну ж бо! Нічого – усе, поганого – добре, якщо погано починається – коли добре закінчується! Усе добре, що добре закінчується! Ура! Відгадала! (Ліна відірвалась від ліани, ширми зсунулись, відділивши від неї Брехунця)

АКТ 6/ ЕПІЛОГ

Звук, грим, блиск, Ліна злізає вниз по драбині

ЛІНА*(погрожуюче, мешканцям горища)* Я ще прийду до вас з Містером Мускулом *(сміється)* Ну й чудеса трапляються на чарівному горищі! Не дарма бабуся мене ним завжди лякала.

Голос БАБУСІ: Ліночко! Де ти, моя пташечко?

ЛІНА: Іду-іду, бабусю!

Голос БАБУСІ: Спускайся вниз!

ЛІНА: Я вже… (залізає в люк)

Локація кімнати. Бабуся виносить піднос з запеченою куркою, накритий стіл, подарунки, весела фонограма

ЛІНА (вибігаючи, обіймає бабусю): Бабусю, я так скучила за тобою! Наче сто років не бачились!

БАБУСЯ(здивовано): О, бачу ти відпочила тут без мене, то в доброму гуморі.

ЛІНА: Відпочила? Не те слово! Ніколи в житті ще так не відпочивала… Дай допоможу тобі! (береться допомагати) І взагалі я так подумала, це так прекрасно не лінуватися, прибирати за собою, допомагати!

БАБУСЯ(підозріло): Чудеса та й годі! Що ж ти так розщебеталася, моя любенька! Ану зізнавайся, вже подарунки знайшла?

ЛІНА (ображено): Ну, баб… Хіба я настільки корислива у тебе… Я ж щиро, з душею… Я вирішила – відтепер говоритиму тільки правду

БАБУСЯ(обіймаючи, сміється): Я жартую і тішуся такій твоїй переміні! Ще треба олів'є доробити до приходу гостей

ЛІНА(з жахом): Доробити! Обов'язково доробити! Все треба дороблятиі…(вибігає)

БАБУСЯ: Точно подарунки знайшла!

Дзвінок у двері, Бабуся зустрічає. Заходять Ледар з Мериґою, Класна Шапочка, Брехунець, Мотлох, проте одягнуті у буденний сучасний одяг

ГОСТІ: Вітаємо, дорогі сусіди! Щастя вашій Ліночці та здійснення мрій!

БАБУСЯ: Ой, дякую, мої любі! Ліночко, у нас гості! (до гостей) Зараз представлю вас внученьці.

Ліна заходить із салатом олів'є, стоїть як вкопана

БАБУСЯ: Ліночко, знайомся з нашими новими сусідами…

ЛІНА(собі, підозріло): Оце так!

БАБУСЯ: це дядько Анатолій, родом з далеких країв

ЛІНА: невже з країни Ледарів?

БАБУСЯ: Що-що?

ЛІНА: Кажу, і як ви не лінувалися з такої далечі йти?...

ЛЕДАР: та що тут із сусіднього двору…

БАБУСЯ: А це їхні діти: Валерія *(дівчина несе іменинниці торт)*

ЛІНА *(оглядає діряві джинси дівчини)*: І знов недошила штани…, ну коли ти вже виправишся

КЛАСНА ШАПОЧКА: І зовсім не смішно!

БАБУСЯ: Михась!

Мотлох радісно хоче обійняти, та Ліна його зупиняє

ЛІНА: Стоп! *(б'є по плечу, пробує, чи пилюка не летить*) Пилюка, здається, вже не сиплеться

МОТЛОХ: Ще ні!

ЛЕДАР *(представляє Брехунця.)*: А це наш найстарший – Василь, хоча тільки вчиться на юриста, проте вже цього року став депутатом… пообіцяв побудувати у вашій школі басейн.

ЛІНА(собі): Обіцяв? Та знаю я їх, брехачі ще ті.

БРЕХУНЕЦЬ: *(до Ліни):* Маєш чудовий вигляд!

ЛІНА: Не брешеш?

БРЕХУНЕЦЬ: Ми ж не в країні брехунів!

БАБУСЯ: Це тітка Тімея, вона чудово співає…

ЛІНА: Ой-йой…

МЕРИГА: не бійся, дівчинко!

ЛІНА: та я вже нічого не боюся!

ЛЕДАР: У неї прекрасний голос, трохи пізніше заспіває нам

ЛІНА: Щось я вже мериґуюся…

БАБУСЯ: Нумо до столу! Що ви всі тут стали, як зачаровані!

ВСІ:Ходімо!
БРЕХУНЕЦЬ: Поки чари не розвіялися *(підмигнув в зал)*

ЛЕДАР: Пропоную іменинниці задути свічки і загадати бажання

ЛІНА: Свічки!.. я ж зовсім про них забула…

БАБУСЯ: Нема то й нема! Загадуй так

ЛІНА: я хочу загадати… хочу загадати *(вимикається світло, звуки)*

ЛІНА: Що сталося? Чому нема світла? Треба викликати електрика…

Персонажі створюють шум: Квіти - «не довіряй своїм очам…», «не вір своїм вухам», Брехунець: « любить обманювати» ха-ха-ха, Мериґа : «ніхто не сміє вриватися в мої володіння», Ледар і Дармоїд:« з прекрасним іменем Лінь», Мотлох: «Не вір їм!», Класна Шапочка: «це все не насправді»)

ЛІНА: Ой, що це?

Відчиняється люк, вилізає на сцену Дармоїд, збоку виповзають Павуки, Ледар одягає корону, Мериґа - головний убір, Мотлох – пальто, Класна Шапочка – капелюшок

ДАРМОЇД: Електрика викликали?

ЛІНА: Дармоїд?

ДАРМОЇД: А я вже не дармоїд! Я працюю!

ЛІНА: Працюєш?

ДАРМОЇД: Угу!

ЛІНА: Дива та й годі! *(обертається і бачить інших персонажів)*: Брехунець? Ледар? Мериґа? *(до Класної Шапочки і Мотлоха)* О, друзі! Це ви? *(дає п'ять)* Нічого не розумію!

БАБУСЯ: Ліночко, а життя – взагалі незрозуміле! Ніколи не знаєш, де і коли зустрінеш наших незвичайних персонажів!

ЛІНА: Оце подарунок на день народження!

ПАНДА(заглядає через вікно): А за мене, за мене забули!

ВСІ: Ходи до нас! *(Панда оббігає ширму і виходить до всіх)*

ПАВУКИ *(несуть повітряні кульки):* Вітаємо!

ВСІ: Ну ж бо, загадуй бажання!

ЛІНА: Ну добре!

ФІНАЛЬНА ПІСНЯ

ЛІНА:
Нарешті я бажання загадую,
Щоби всі мрії збулись,
Як хочеш змін, то ворушись,
Вперед до мрії поспіши,
Хапай цю мить – рушай до мети!

БРЕХУНЕЦЬ:
Щоби не попасти в країну Брехунів,
Кажи завжди правду, брехні скажи НІ,
Починай міняти себе!

ЛЕДАР:
Якщо заволодіє тобою раптом лінь,
То ти її скоріше з себе скинь
Бо лінощі – це шлях в нікуди.

ЛІНА: Так, я зможу, все зможу, я зможу все здолати!

ПРИСПІВ /РАЗОМ:
Давайте загадаєм бажання всі,
Щоби наші мрії збулись.
Як хочеш змін, то ворушись,
Вперед до мрії поспіши,
Хапай цю мить – рушай до мети!
РУШАЙ ДО МЕТИ!
У-У-У-У-У-У
РУШАЙ ДО МЕТИ!
У-У-У-У-У-У

КЛАСНА ШАПОЧКА:
Якщо не доведеш ти справу до кінця,
То Ледар під боком – знайомий Брехунця,
Пильним будь і все дороби!

МОТЛОХ:
Якщо ображають тебе усе життя,
То Молохом не будь – ти не груша для биття,
Навчися поважати себе!

РАЗОМ: Так, ти зможеш, все зможеш, скажи «Я ЗМОЖУ ВСЕ»!
ПРИСПІВ /РАЗОМ:
Давайте загадаєм бажання всі,
Щоби наші мрії збулись.
Як хочеш змін, то ворушись,
Вперед до мрії поспіши,
Хапай цю мить, щоб МРІЇ ЗБУЛИСЬ!

ДАРМОЇД: Дармоїдом хочеш буть? За роботу ти забудь
ВСІ: ні,ні,ні,ні,ні
МЕРИГА: Злість як лід хай розтає, Друзі завжди в добрих є
ВСІ: є,є,є,є,є,є...

ПРИСПІВ /РАЗОМ:
Давайте загадаєм бажання всі,
Щоби наші мрії збулись.
Як хочеш змін, то ворушись,

Вперед до мрії поспіши,
Хапай цю мить, щоб МРІЇ ЗБУЛИСЬ!
МРІЇ ЗБУЛИСЬ
У-У-У-У-У-У
МРІЇ ЗБУЛИСЬ!
У-У-У-У-У-У
МРІЇ ЗБУЛИСЬ!